

Policratici Contenta

Johannes <von Salisbury, Bischof>

Parrhisius, 1513

Ca. x. De priuilegiis militu[m] & q[uod] sacrame[n]to astricti su[n]t
eccl[es]ie: & quare gladius offeratur altari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70332)

tribus vt sacramēti docet cōceptio fundere sanguinē: & si opus
est aiām ponere. Exultationes dei in guttore eorū: & gladii an- ps. cxlix.
cipites in manib⁹ eorū. Ad faciendā vindictā in nationib⁹: in-
crepationes in populis. Ad alligādos reges eorum in compedi-
bus: et nobiles in manicis ferreis. Sed quo fine: an vt furori/va-
nitati/auaritie seruiāt/aut pprie volūtati? Nequaq̃. Sed vt fa-
ciant in eis iudiciū cōscriptū: in quo quisq; non tā suū q̃ dei ange-
lorū & hoīm sequat̃ ex equitate & publica vtilitate arbitrium.

Vt faciāt inquā: quia sicut iudiciū dictare iudiciū: ita & istorum
faciēdo exercere officiū est. Vtiq; gloria hec est om̃ibus sanctis
ei⁹. Nā & hec agētes milites sancti sunt: & in eo fideliores prin-
cipi quo seruāt studiosus fidē dei: et virtutis sue vtilius gloriaz
pmouēt quo fidelius dei sui in om̃ibus gloriam querūt.

¶ Quid fides deo debita: sit cuius homini p̃ferēda: nec seruetur
homini: nisi deo seruetur.

Capitulum. IX.

Nec refert fideli quis militet an infideli: dū tantū mili-
tet fide incolumi. Dyocetiano & iuliano/ & aliis im-
piis leguntur militasse fideles: & eis in defensione rei
publice tanq̃ principib⁹ fidem exhibuisse & reuerētiā

Impugnabant enī hostes ip̃erū: sed mandata dei seruabant. Si
vero precipiebātur temerare legē: deū homini p̃ferēbāt. Se- ps. cxviii.

debāt principes & accusabāt eos: illi exercebātur in iustificatio-
nib⁹ dñi: cōstanter loquētes et agētes sine cōfusione mādata ei⁹
cū om̃i fiducia. Dauid quoq; militasse legitur achis & fidē & re- i. Regū. xxi.

uerentiam militantis implese. Hec autem om̃i militie formū-
la prescribenda est & implenda/ vt deo primū fides debita: de-
de principi & reipublice seruetur icolumis. Et semp̃ maiora p̃-
iudicabunt minoribus/ quia nec reipublice/ nec p̃ncipi fides ser-
uanda est contra deū: sed fm̃ sicut habet ip̃a cōceptio sacramen-
ti militaris. Vñ plurimū miror si quis p̃nceps illis habeat fidē/
quos videt deo suo cui vt cetera taceā etiāz sacramento militie
obligati sunt fidem debitā non seruare. Quo nā morbo ratiōis
laborat q̃ eū sibi fidelē fore credit quem videt esse corruptū & p̃-
fidum in illū cui plurimū debet? Sed timet principem. Certe si
fortior superuenerit: pretimebit & illum. Amat forte p̃nceps
At si benignior & beneficentior apparuerit: & illuz preamabit.
Non est quo se non vertat impius qui hominē deo p̃fert. Ne- ☞
quaq̃ seruabit secundam qui primam fidem irritam fecit.

¶ De p̃uilegiis militū/ & q̃ sacramēto astricti sūt ecclie/ & q̃re
gladius offeratur altari.

Capitulum. X.

Polícratici de Curialiū nugis.

Recte vero militantium priuilegia multa sunt: que de iure antiquo latius patēt. Nam & liberiores sunt/ & pluribus immunitatibus gaudent ab angariis & per angariis, & sordidis muneribus alieni. Iura quoq; licenter ignorant. Et licet in potestate sint: in castrensi peculio testari possunt/ & ex publica sollicitudine quod maximū est non permittuntur egere/ & in hunc modum plurima que longū est enarrare. Licet autem sint qui sibi non teneri videntur ecclesie ex sacramento solēni: quia iam ex consuetudine plerūq; non prestat/ nullus tamen est qui sacramēto tacito vel expresso ecclesie nō teneatur obnoxius. Et forte ideo cessat solēnitas iuramenti/ quia ad hoc omnes inuitat & coartat necessitas officii & sinceritas fidei. Vnde iam inoleuit consuetudo solēnis: vt ea die qua quisq; militari cingulo decoratur/ ecclesiam solenniter adeat: gladioq; super altare posito & oblato quasi celebri professioe facta seipsum obsequio altar(deuoueat/ & gladii: id est officii sui iugē deo spondeat famulatum. Neq; necesse est vt hoc pfitear verbo/ cum legitima professio militie/ facto eius videatur inserta. Quis enim in homine illitterato: & qui magis arma q̄ litteras debeat nosse professionem exigat litteratā? Nam & ipi ab abates p̄fessione scripta vel dicta ad fidem & obedientiam videntur artari & reuera artantur/ quia deo mentiri non licet. Sane aut plus est aut non minus quod milites faciunt/ qui non cedula/ s; gladium offerunt: & quasi primitias officii redimunt ab altari/ vnde ecclesie imperpetuum famulentur. Nā sicut eis pro ecclesia plurimū: ita contra ecclesiam licet nihil. Refert lucas q̄ milites vt baptisarentur ad iohannē venerunt interrogantes. Magister quid faciemus & nos? Et ait illis. Neminē concutiatis: neq; calūniam faciatis: & contenti estote stipendiis vestris. Fidelis sermo & omī acceptione dignus qui deceat preambulum gratie/ preconē veritatis: dñi precursorē. Nouerat enī manū militare proptam ad iniurias/ rapinis assuetam: & cui nunq̄ aut raro sufficiunt sua/ quin appetat aliena. Concussione ergo prohibita exclusit iniurias/ rapinam exterminauit: exclusa calūnia/ auaritiam quoq; dānauit: dū precepit vnūquēq; contentū esse stipendiis suis. Sicut enim dictum est/ militem egere nō licet: cum dum militat militie sue prestantur stipendia/ & cum emeritus est/ p̄dia v̄ alimēta quoad necessitas exigit de publico puidēt.

¶ Q̄ milites durius castigandi sunt/ si militie lege contempta priuilegijs abutuntur.

Capitulū. XI.

Luc. iij.